

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA VIẾT VĂN – BÁO CHÍ

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP
(KHÓA 12, NĂM 2009– 2013

SINH VIÊN: PHẠM VĂN HOÀNG

HÀ NỘI – 2013

LỜI CẢM ƠN

Với em được đến với công việc sáng tạo bằng những con chữ đồng thời được học trong một môi trường có truyền thống về văn chương tại khoa Viết văn – Báo chí - Trường Đại học Văn hóa Hà Nội (Tiền thân là Trường Viết văn Nguyễn Du) là một điều hết sức may mắn và thú vị. Sau 4 năm học tập, sáng tạo tại khoa, dưới sự truyền đạt, hướng dẫn tận tình của các thầy giáo, cô giáo, các nhà thơ, nhà văn, nhà nghiên cứu, ... em đã có được những kiến thức cơ bản cũng như tâm thế tự tin để hòa mình vào đời sống văn chương.

Với những kiến thức và trải nghiệm quý báu trong quá trình học tại khoa , em tin rằng đó sẽ là hành trang vững chắc giúp em đạt được mục tiêu trên con đường sau này dù là với văn chương hay bất kì lĩnh vực nào khác.

Nhân dịp bảo vệ tác phẩm tốt nghiệp, em xin gửi lời cảm ơn tới các thầy giáo, cô giáo, các nhà thơ, nhà văn, nhà nghiên cứu, ... đã truyền đạt cho em nguồn kiến thức quý báu , thiết thực qua những bài giảng sống động. Cảm ơn các nhà thơ , nhà , nhà phê bình đã hướng dẫn , chỉ bảo để em có thể hoàn thành tác phẩm tốt nghiệp. Cảm ơn các thầy trong hội đồng phản biện đã giúp em “giải mã” được tác phẩm của mình một cách thấu đáo hơn. Đặc biệt , em xin bày tỏ lòng biết ơn chân thành tới thầy trưởng khoa – Ngô Văn Giá , người thầy đã tận tụy dìu dắt tất cả chúng em từ những ngày đầu chập chững bước vào “ngôi nhà văn chương”. Cảm ơn gia đình, người thân và bạn bè trong khoa đã luôn chia sẻ và giúp đỡ em.

Xin trân trọng cảm ơn!

Hà Nội, tháng 6 năm 2013

Phạm Văn Hoàng

Tự Bạch

Có một nhà thơ đã từng nói: Thơ ca giống như một dòng sông. Nhà thơ lướt đi trên mặt nước để cảm nhận dư chấn , âm hưởng từ những gợn sóng lăn tăn . Với em , thơ ca chính là cuộc sống , *nhà thơ chỉ cường tráng khi bám chặt đời sống hiện thực và sẽ bất lực khi tách rời cuộc sống* (Henrich Heine). Qua thơ , em cảm nhận được hơi thở của cuộc sống một cách rõ rệt hơn . Làm thơ là một công việc khó khăn nhưng nó lại đem tới cho em niềm hứng khởi , sự say mê khám phá đến tận cùng mọi cung bậc xúc cảm khác nhau.

Tác phẩm tốt nghiệp của em là tập hợp những bài thơ em cảm thấy tâm đắc trong suốt quá trình theo học tại khoa. Mỗi bài thơ là những trạng thái khác nhau của con người trước thực tại ngày nay. Đó có thể là sự bức bối của một cái tôi khát khao tìm đến những khoảng trời mênh mông , là câu chuyện một kiếp người , hay đơn giản hơn là những âm vang từ trong sâu thẳm vọng về . Giọng điệu phóng khoáng , cái nhìn cởi mở với đời sống hiện đại là ý tưởng em muốn truyền tải vào trong tác phẩm của mình. Thế giới trong thơ em là bức tranh chất đầy những gam màu sáng – tối nhưng tựu chung lại nó luôn thể hiện niềm lạc quan , lòng tin vào việc cái tôi sẽ tìm ra lối thoát cho riêng mình. Em muốn biểu đạt những ý niệm vào trong thơ một cách dung dị , thanh thoát chứ không phải đi tìm sự rối rắm trong việc cấu tạo ngôn từ. Em muốn đem lại cho người đọc một trạng thái cảm xúc đặc biệt , một chất kích thích có thể giải phóng cái tôi khỏi những kiệt quệ, bí bách về mặt tinh thần.

Không ai có thể nói trước được về thành công trong tương lai . Dù tiếp tục theo đuổi công việc sáng tạo văn chương hay rẽ sang một lĩnh vực nào khác thì niềm say mê đối với thi ca trong em luôn tồn tại. Nó vẫn sống như tình yêu mà Puskin từng viết:

Nhưng nếu gặp ngày âm thầm đau đớn
Phút u buồn xin em hãy gọi tên
Và hãy nói: vẫn còn đây kỷ niệm

Em vẫn còn sống giữa một trái tim.

Ba giờ hai mươi

Ba giờ hai mươi ba phút
Căn phòng nhỏ mười một mét vuông đèn vẫn sáng
Bỗng tiếng hét của một nhạc gia khiến cả xóm trọ giật mình
Nhạc gia tự dưng im lặng
Xóm trọ lại tắt hết đèn đi ngủ
Nhạc gia gọi điện ngay cho người thầy vĩ đại
Thầy hẹn chín rưỡi sáng mai trong cái điệu ngái ngủ
Nhạc gia tiếp tục công việc
Bản tình ca số một hoàn thành
Nhạc gia nghĩ về những ngày tháng hạnh phúc
Dưới là một vạn hai ngàn người
Nhạc gia diện bộ comle trắng muốt
Nhạc gia đợi thầy trong bộ dạng hân hoan
Chín giờ ba mươi!
Mười giờ ba mươi!

...

Mười tám giờ ba mươi!
Nhạc gia không thể kiên nhẫn đợi người thầy vĩ đại
Nhạc gia ngồi bất động
Người thầy tại sao lại đối xử với nhạc gia vậy
Nhạc gia chán hẳn cái sự đời

Bảo vệ đến
Nhạc gia chẳng nói chẳng cười
Thêm ba người nữa đến
Nhạc gia vẫn y nguyên
Năm người nữa đến
Vẫn không đổi
Ánh đèn loé sáng khắp
Nhạc gia vùng lên cất tiếng hát
Bản tình ca số một được chín người bảo vệ thương thức đầu
tiên.

Tôi chỉ muốn..!

Không ! tôi có buồn đâu
Chỉ là sóng cứ xô bờ đấy chứ
Lòng ngực tôi chất nhựa sống căng tràn
Đâu đó – đây thôi một vài lỗ thủng.

Phút giây này...
Bước trên những ngọn cỏ rừng mình
Những cành khô , lá mục , rác rưởi – không mùi hôi thối
Tôi thấy một màu trắng tinh
Tôi đã hòa thành tất cả - tất cả hòa thành tôi .Tôi vấp tôi, một
cái giật mình!

Con người thật cao thượng
Cao thượng như những tòa tháp chọc trời mà họ đã xây
Tôi tự hỏi : rồi nó có sập không nhỉ?
Tôi không biết họ nói về một cường quốc nào đó với những
phát minh vì nhân loại
Chắc không có gia đình tôi – bởi bố tôi rất nghèo – ông không
dám bước vào một quán ăn sang trọng
Tôi không biết họ nói về cuộc chạy đua vũ khí , bom nguyên tử
hạt nhân gì?
Chắc không có gia đình tôi – bởi mẹ tôi rất nghèo- bà không
dám chạy đến cướp những bộ quần áo phẳng phiu.
Tôi không biết họ là ai? Họ bàn về chiến tranh , sự hủy diệt
Chắc không có gia đình tôi – bởi tôi cũng rất nghèo – nào có cái
gì cho họ.

Tôi chỉ biết...
Thời gian không già đi mà chỉ lớn lên nhưng ta thì có
Khoảnh khắc đến , rồi đi , hơi thở những vì sao
Chúng có thể trở lại , tưởng như là thế
Ta đã mất đi một thứ...
Đêm có ngắn dài nhưng vẫn là đêm, ta gầy béo thì vẫn là ta
Bóng đêm bao trùm lên tất cả còn ta thì không
Vùng phủ sóng của ta không rộng nhưng đừng cầm kìm đi cắt

sợi – hãy làm thợ nối dây.

Không gian rộng và dài còn ta thì có hạn

Hãy nắm tất cả những cánh tay – ta sẽ bị xé vụn

Quay trái , quay phải không dễ bằng nhìn thẳng nhưng ta có thể
hôn ba người gần nhất

Ta mất đi nhiều thứ...

Ánh sáng đến với mọi người nhưng ta thì không biết?

ta có thể ngà ngà, chệnh choáng, cười cười , khóc khóc, chửi
chơi

Bao nhiêu chiếc mặt nạ đời bóc ra.

Ta có thể rửa mặt , tẩy hết bụi đường, bao nhiêu nước rót xuống
nền nhà, bao nhiêu ta có thể oà khóc , như bao nhiêu đêm cuộn
giấc mê man ?

Ta có thể mất tất cả.

Vâng tôi biết: thượng đế ở trên kia

Tôi chỉ muốn: một căn nhà với chiếc móng màu xanh!

Thử

Ngồi một mình thì ta nên khóc
Nên gào lên ,
La vang thật lớn
Bởi trời xanh nghe thấu điều này
Biết đâu sẽ quý ta hơn trước
Mặc bàn tay ai dần xa với
Những chân đồi , khoảng khắc cô đơn
Thử làm thú hù xem bạn nhé
Biết đâu rằng bạn thấy vui hơn !

Bỏ em đi

Bỏ em đi
Bỏ tay , bỏ mắt
Bỏ họng súng còn cào chữa thẳng vào em

Một gói tiền xách đi không giữ nổi
Người mình yêu lẫn cả người không yêu

Cơn mưa giục giã nơi này
Tìm về một nơi không còn cảm giác
Lấp lánh ánh màu
Anh lo lắng giùm em sau phút giây vô vọng
Cảm ơn anh nhưng dù sao em chọn lựa
Em bớt đơn côi bên một đồng tiền
Em bớt âu lo bên một đám bạn
Nghĩ về em như một con đàn bà !

Từ ô cửa sau cuối chói chang tia nắng
Từ khuôn mặt nhìn được nhận ra
Người mình yêu giờ đang đối diện

Bỏ em đi
Bỏ tay , bỏ mắt
Bỏ ánh nhìn khô khốc.

Anh tìm em trên bản đồ địa lí

Em là đồng ,
là sắt ,
là gang
Là thép nung trong lò nóng chảy
Môi em kề ướm đầm sương khuya
Là đường sắt ,
đường bộ ,
đường không ,
đường thủy
Xe cộ qua ồ ạt lao đi
Mình anh đứng chờ em phút cuối
Nguồn tài nguyên phong phú , dồi dào

Hỡi chú dê ,
lợn ,
bò
tháo vát
Ngày ngày trên cánh đồng mênh mông
Có thấy người thương tôi qua đó
Vắt sữa ,
cho thịt
và đi quay

Anh tìm em trên bản đồ địa lí
Em là lúa ,
là ngô ,
là sắn
Là khoai quế vui bên lửa cháy
Mùi cỏ thơm muôn miền ca hát
Con cựa hình cày đang về tay

Là hồ tiêu ,
dừa ,
chè ,

gỗ quý
Dấu chân vẫn chưa hề đặt đến
Em đã vào ý nghĩ giấc mơ
S.

Mục lục tác phẩm :

1. Ba giờ hai mươi
2. Tôi chỉ muốn
3. Thử
4. Bỏ em đi
5. Anh tìm em trên bản đồ địa lí

